

45 KALIBRAS NUOMAI SUSIMOKĖTI

Djukas turėjo dukterį vardu Lala, jai buvo ketveri. tai buvo jo pirmas vaikas, nes jis visą laiką saugodavosi, kad neturėtų vaikų, bijodamas, kad jie kaip nors jį nugalabys, tačiau dabar buvo pamišęs ir ji, žinodama viską, ką Djukas galvoja, džiugino jį, juos abu siejo ryšys, jį ir ją.

Djukas su Lala vaikščiojo po prekybos centrą, šnekėjosi, kalbėjo apie įvairius dalykus. jie kalbėjo apie viską, ji pasakojo viską, ką žino, o žinojo ji labai daug, instinktyviai; Djukas ne labai ką nutuokė, tačiau pasakojo, ką galėdamas, ir tai veikė. jie buvo laimingi kartu.

– kas tai? – klausė ji.

– kokosas.

– o kas jo viduj?

– pienas ir sunkiai kramtomi dalykai.

– o kodėl jie ten?

– nes jiems ten gerai, tam pienui ir sunkiai kramtomiems dalykams, jie tame kevale puikiai jaučiasi. ir sako sau: „vaje, kaip aš čia puikiai jaučiuosi!“

– o kodėl jie ten puikiai jaučiasi?
– nes visi ten puikiai jaustūsi. aš tai tikrai.
– ne, tu nesijaustum. ten viduj negalėtum vairuot savo mašinos, ir ten iš vidaus nematytum manęs. ir ten negalėtum valgyt kiaušininės su šonine.

– kiaušininė su šonine dar ne viskas.

– o kas yra viskas?

– nežinau. gal saulės vidus, sušalęs į akmenį.

– SAULĖS VIDUS?.. SUŠALĘS Į AKMENĮ?

– aha.

– o koks būtų į akmenį sušalęs saulės vidus?

– na, saulė yra lyg ir toks ugnies kamuolys. nemanau, kad mokslininkai su manim sutiktų, tačiau, mano galva, jis atrodytų taip.

Djukas paėmė avokadą.

– oho!

– taip, toks tas avokadas: sušalusi saulė. mes valgom saulę, o tada vaikštom, jausdami šilumą.

– ar saulė yra ir tam aluj, kurį geri?

– taip, yra.

– o manyje saulės yra?

– daugiau nei visuose mano pažįstamuose.

– o aš manau, kad tavyje yra puiki DIDŽIULĖ SAULĖ!

– ačiū tau, mieloji.

jie dar pavaikščiojo ir apsipirko. Djukas neišsirinko nieko. Lala prisikrovė krepšį, ko tik norėjo. ten buvo ir nevalgomų dalykų: balionų, kreidelių, žaislinis šautuvas. astronautas su parašutu, išsiskleidžiančiu iššovus jį į dangų. velniškai geras astronautas.

Lalai nepatiko kasininkė. ji žvelgė į ją kuo pikčiausiai suraukusi antakius. vargšė moteris: veidas išsiurbtas ir tuščias. ji atrodė kaip iš siaubo filmo ir to net nežinojo.

– sveika, mažute! – sučiulbo kasininkė. Lala neatsakė. Dju-
kas jos ir neragino. jie sumokėjo pinigų ir nuėjo prie automo-
bilio.

– jie paėmė mūsų pinigus, – tarė Lala.

– taip.

– o tada tau reikia eiti dirbti naktį ir uždirbti daugiau pini-
gų. man nepatinka, kai naktį išeini. noriu žaisti mamą. aš būsiu
mama, o tu būsi vaikelis.

– gerai, galiu būti vaikeliu dabar. ar tinka, mamyt?

– tinka, vaikeli, ar galėsi vairuoti šitą mašiną?

– galiu pabandyti.

jie įsėdo į mašiną, važiavo. jiems sukant į kairę, kažkoks
šunsnukis padidino greitį ir bandė atsitrenkti.

– vaikeli, kodėl žmonės bando mus numušti savo mašino-
mis?

– na, mamyte, todėl, kad jie nelaimingi, o nelaimingiems
žmonėms patinka skaudinti.

– nejaugi nėra laimingų žmonių?

– yra daug žmonių, apsimetančių laimingais.

– kodėl?

– nes jiems gėda, jie išsigandę, tačiau yra ištižėliai ir to ne-
pripažįsta.

– o tu išsigandęs?

– man užtenka drąsos prisipažinti tik tau – esu taip velniškai
išsigandęs, mamyt, kad, manau, mirsiu bet kurią akimirką.

– vaikeli, ar norėtum savo buteliuko?

– taip, mamyt, tik palauk, kol grįšim namo.

jie važiavo toliau, pasuko į dešinę, į Normandijos gatvę. kai
suki į dešinę, jiems sunkiau tave numušti.

– ar šiandakt dirbsi, vaikeli?

– taip.

– o kodėl dirbi naktimis?

– tamsiau. žmonės manęs nemato.
– o kodėl nenori, kad žmonės tave matytų?
– nes jei pamatys, pagaus mane ir patupdys į kalėjimą.
– o kas yra kalėjimas?
– viskas yra kalėjimas.
– Aš nesu kalėjimas!
jie pastatė automobilį ir nunešė pirkinius į vidų.
– mama! – sušuko Lala, – mes visko nupirkom! sušalusiu sauliu, astronautų, visko!
mama (jie vadino ją Mege) tarė:
– puiku.
o Djukui pasakė:
– po velnių, norėčiau, kad tau nereikėtų šiandakt niekur eiti. kažką nujaučiu. neik, Djukai.
– nujauti? brangioji, aš kaskart turiu tokią nuojautą. tai mano darbo dalis. turiu eit. mūsų kišenės tuščios. vaikas į krepšį metė viską: nuo ikrų iki kumpio konservų.
– Jėzau, negali suvaldyt vaiko?
– noriu, kad ji būtų laiminga.
– jei sėdėsi cypėj, ji laiminga nebus.
– klausyk, Mege, tokia mano profesija ir reikia tikėtis, kad kuri laiką sėdėsiu už grotų. nesijaudink. yra, kaip yra. jau esu sėdėjęs. ir man pasisekė labiau nei daugeliui.
– o gal susirastum dorą darbą?
– mažyt, tai geriau nei dirbt prie štapavimo preso. o ir jokių dorų darbų nėra. vienaip ar kitaip pakratai kojas. jau pasirinkau savo kelią: tarkim, esu dantistas, raunu blogus visuomenės dantis. tai ir temoku daryt. jau per vėlu. be to, žinai, kaip jie elgiasi su sėdėjusiais. žinai, ką jie daro, aš tau pasakojau, aš...
– žinau, ką man pasakojai, bet...
– bet bet bet betttt! – įmiršo Djukas, – po velnių, leisk man baigti!

– tai baik.

– šitie vergaujantys pramonės bybiačiulpiai, gyvenantys Malibu ir Beverli Hilse, tie bičai specializuojasi „perauklėjant“ kalinius ir buvusius kalinius. palyginus su tuo, šūdinas paleidimas lygtinai atrodo kaip gėlytės. tai akių dūmimas. vergų darbas. lygtinio paleidimo komisija tai žino, jie žino, mes žinom. sutau-pyk pinigų valstybei, uždirbk pinigų kam nors kitam. mėšlas. visa tai mėšlas. viskas. priverčia tave dirbt trigubai daugiau už paprastą žmogų ir įstatymo vardu visus apiplėšinėja – parduoda visokią mėšlą dešimt ar dvidešimt kartų brangiau. bet pagal įsta-tymą, jų įstatymą...

– prakeikimas, jau tiek kartų visa tai girdėjau...

– ir, velniai rautų, išgirsi DAR KARTĄ! manai, nieko ne-matau ir nejaučiu? manai, man reikia patylėt? net savo žmonai nesakyt? tu juk mano žmona, ar ne? ar mes nesidulkinam? ar negyvenam kartu, ką?

– tu pats esi išdulkinatas. verki dabar.

– eik ŠIKT! aš suklydau, techninė klaida! buvau jaunas, ne-supratau jų supistų taisyklių...

– o dabar bandai pateisint savo kvailumą!

– čia geras! man PATINKA. žmonelė mieloji. pyzda tu. pyz-da. tu nusimasturbavus prasižiojus pyzda, išpistomis smegenim...

– vaikas girdi, Djukai.

– ir gerai. tuoj baigsiu. pyzda tu. PERAUKLĖTI. va tas žo-dis, tų sielas čiulpiančių Beverli Hilso piderų žodis. jie tokie sumautai padorūs ir HUMANIŠKI. jų žmonos klausosi Male-rio koncertų salėse ir aukoja labdarai. ir „L.A. Times“ išrenka jas dešimčia geriausių metų moterų. o žinai, ką su tavim daro jų VYRAI? vaiko kaip šunį savo prakeiktam fabrike. apkar-po atlyginimą, pasiima skirtumą ir jokių klausimų. viskas toks mėšlas, nejaugi niekas nemato? nejaugi niekas NEMATO?

– aš...

– UŽSIČIAUPK! Maleris, Bethovenas, STRAVINSKIS! priverčia dirbt viršvalandžius už šnipštą. spardo tavo nuvarytą subinę kaip kokiam pragare. o jei pasakai nors ŽODĮ, tuoj skambina lygtinio paleidimo pareigūnui: „atleiskit, Jensenai, bet turiu jums pasakyti: jūsų žmogus pavogė 25 dolerius iš kasos. o mes jau buvome spėję jį pamėgti.“

– tai kokio teisingumo tu nori? dieve, Djukai, nebežinau, ką daryti. tu rėki ir bariesi. prisigeri ir aiškini man, kad Dilindžeris* buvo geriausias kada nors gyvenęs žmogus. supiesi kėdėj visas girtas ir rėki apie Dilindžerį. aš taip pat gyvas žmogus. paklausyk manęs...

– pisau aš tą Dilindžerį! jis miręs. teisingumas? Amerikoje nėra jokio teisingumo. yra tik *vienas* teisingumas. paklausk Kennedžių, paklausk mirusiųjų, bet ko paklausk!

Djukas atsistojo iš kėslas, nuėjo prie spintos, įkišo ranką po kalėdinių papuošalų dėžę ir išsitraukė vamzdį. 45 kalibro.

– štai, štai. vienintelis teisingumas Amerikoje. vienintelis visiems suprantamas dalykas.

ir ėmė mojuoti tuo prakeiktu daiktu.

Lala žaidė su astronautu. jo parašiusas neišsiskleidė kaip turėtų. aišku: apgaulė. dar viena apgaulė. kaip ir žuvėdra negyvom akim. kaip šratinukas. kaip Jėzus, besišaukiantis Tėvo nupjautais laidais.

– klausyk, – tarė Megė, – padėk tą patranką. aš susirasiu darbą. leisk man susirasti darbą.

– TU susirasi darbą! kiek laiko jau tai girdžiu? moki tik kruštis už dyką ir voliotis, skaitydama žurnalus ir kimšdama šokoladą.

– o Dieve, ne už dyką – aš tave MYLIU, Djukai. tikrai myliu.

* John Dillinger (1903–1934) – legendinis JAV Didžiosios krizės laikų gangsteris ir bankų plėšikas. Buvo nušautas federalinių agentų.

staiga jis pasijuto pavargęs.

– gerai, puiku. tai gal tada sudėk maisto produktus. ir padaryk ko nors valgyt, kol dar neišėjau.

Djukas padėjo vamzdį į spintą. atsisėdo ir prisidegė cigaretę.

– Djukai, – paklausė Lala, – nori, kad vadinčiau tave Djuku, ar tėčiu?

– kaip nori, saldainiuk. kaip tik nori.

– o kodėl kokosas plaukuotas?

– o Dieve, nežinau. kodėl mano kiaušai plaukuoti?

Megė atėjo iš virtuvės, rankose laikydama žirnelių skardinę.

– su mano vaiku prašau taip nekalbėt.

– tavo vaiku? matai jos išterliotą burną? visai kaip mano. matai tas akis? vidurius? visai kaip mano. tavo vaikas... vien dėl to, kad išslydo iš tavo skylės ir žindo tavo papus. ji – niekieno vaikas. savo pačios vaikas.

– aš *reikalauju*, – tęsė Megė, – kad vaikui girdint taip nekalbėtum!

– reikalauji... reikalauji...

– taip, reikalauju! – ji laikė iškėlusi žirnelių skardinę, balansuodama ją ant kairės rankos delno. – reikalauju.

– prisiekiu, jei nepatrauksi tos skardinės iš akių, tai, Dievas mato ar ne Dievas, SUKIŠIU JĄ TAU Į ŠIKNĄ TAIP GILIAI, KAD PASIEKS IR DENVERĮ, IR ALBUKERKĘ!

Megė su žirneliais išėjo į virtuvę. ir daugiau nebesirodė.

Djukas pasiėmė iš spintos apsiaustą ir vamzdį. atsisveikindamas pabučiavo mergytę. ji buvo mielesnė, nei įdegis gruodžio mėnesį ar šeši balti arkliai, lekiantys žalia kalva. jis taip manė; ji taip jį veikė. jis skubiai nėrė lauk. tačiau tyliai uždarė duris.

iš virtuvės atėjo Megė.

– Djuko nebėra, – tarė vaikas.

– taip, žinau.

– noriu miegučio, mama. paskaityk man knygą.
jos kartu susėdo ant sofos.
– ar Djukas sugriš, mama?
– taip, sugriš, tas šunsnukis.
– o kas yra šunsnukis?
– Djukas. aš jį myliu.
– myli šunsnukį?
– aha, – nusijuokė Megė. – myliu. ateik čia, mieloji. sėskis ant kelių.

ji apsikabino vaiką.

– o, kokia tu šiltutė, šilta kaip šoninė, kaip šiltos spurgos!
– aš ne ŠONINĖ ir ne SPURGOS! TU – šoninė ir spurgos!
– šiandakt pilnatis. per šviesu, per šviesu. aš bijau, bijau. jėzau, aš myliu tą žmogų, myliu...

Megė iš kartoninės dėžės paėmė vaikišką knygelę.

– mama, o kodėl kokosas plaukuotas?

– kokosas plaukuotas?

– aha.

– palauk, užkaičiau kavą. girdžiu, kaip ji verda. leisk, išjungsiu.
– gerai.

Megė nuėjo į virtuvę, o Lala liko laukti ant sofos.

tu tarpu Djukas stovėjo prie svaigalų parduotuvės Holi-vudo ir Normandijos sankryžoj ir galvojo: kokia čia velniava velniava velniava.

viskas atrodė ne taip, galėjai užuost, kad ne taip. ten gali tykot koks nuopisa su liugeriu. taip jie nudėjo Lujį. ištaškė į gabalus kaip molinę antį tire. legali žmogžudystė. visas supistas pasaulis murdosi legalių žmogžudysčių šūde.

vieta atrodė įtartina. gal šiandakt užteks mažo baro. piderų skylės. ko nors lengvo. kad užtektų pinigų mėnesio nuomai.

darausi mižnius, pagalvojo Djukas. žiūrėk, tuoj imsiu klausytis Šostakovičiaus.

jis įlipo į savo 61-ųjų fordą.
ir nuvažiavo į Šiaurę. 3 kvartalus. 4 kvartalus. 6 kvartalus.
12 kvartalų į šąlantį pasaulį. kol Megė sėdėjo su vaiku ant kelių
ir skaitė knygą „Gyvenimas miške“...

„žebenkštis ir jos giminaičiai – audinė, vandens žiurkė,
kiaunė yra lankstūs, greiti ir nuožmūs padarai. Jos yra plėšrū-
nės ir nuolat dalyvauja kruvinose pjautynėse dėl...“

o tada gražusis vaikelis užmigo ir patekėjo pilnatis.